

Bemærkninger til lovudkastet.

Medens udenlandske straffedomme efter borgerlig straffelov i et vist begrænset omfang har bindende virkning (retskraft) her i landet, jfr. således navnlig straffelovens § 10, stk. 3, og tildels stk. 4, fandtes der indtil 1948 ikke i dansk lovgivning nogen bestemmelse, som gav hjemmel til fuldbyrdelse af sådanne straffedomme. For et begrænset område blev sådan hjemmel imidlertid tilvejebragt ved lov nr. 232 af 28. maj 1948 og kgl. anordning nr. 356 af 12. august 1948, der slutter sig til konventionen af 8. marts 1948 mellem Danmark, Norge og Sverige om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme i straffesager, jfr. bekendtgørelse nr. 41 (Lovtidende C) af 12. august 1948. Bestemmelserne går i hovedsagen ud på, at en retskraftig dom afsagt i en straffesag i en af de kontraherende stater skal have bindende virkning og kunne kræves fuldbyrdet i de andre stater, for så vidt der ved dommen idømmes bøde, konfiskation eller sagsomkostninger. Med domme sidestilles visse andre afgørelser.

På det nordiske justitsministermøde i 1953 blev det besluttet at undersøge mulighederne for at tilvejebringe en internordisk ordning, hvorefter personer, der er idømt frihedsstraf uden for deres hjemland, kan afsone straffen i hjemlandet, og hvorefter tilsyn med betinget dømte og prøveløsladte, der tager ophold i et andet land, kan overføres til dette lands myndigheder.

Spørgsmålet om den praktiske gennemførelse af en sådan udbygning af det strafferetlige samarbejde har derefter været genstand for forhandling mellem repræsentanter for justitsministerierne i de nordiske lande. Under forhandlingerne har der været enighed om, at det uanset visse forskelligheder mellem landenes straffesystemer er muligt at tilvejebringe en mere omfattende ordning vedrørende gensidig fuldbyrdelse af straffedomme, og at der i betragtning af det øgede samkvem mellem landenes befolkninger er et betydeligt praktisk behov for gennemførelsen af en sådan ordning.

Der har endvidere været enighed om, at samarbejdet bør gennemføres i en form, der følger de samme principielle retningslinier, som er lagt til grund for den nordiske ordning vedrørende udlevering af lovovertrædere. Man har således ment at burde foretrække et system af ensartede love i de enkelte lande fremfor en traktatmæssig ordning og udforme lovudkastene således, at spørgsmålet om fuldbyrdelse af en dom afsagt i et andet nordisk land afgøres efter en konkret prøvelse. Det er dog forudsat, at en begæring fra et andet nordisk land

om fuldbyrdelse, når lovens betingelser er opfyldt, imødekommes, medmindre særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde taler derimod.

På grundlag af de nævnte forhandlinger mellem de nordiske landes justitsministerier og med udgangspunkt i de ovenfor anførte synspunkter, er der nu i hvert af de nordiske lande udarbejdet ensartede lovforslag om samarbejde mellem landenes myndigheder med hensyn til fuldbyrdelse af straf og tilsyn. Lovforslagene principper har været forelagt Nordisk Råd, der i rekommandation nr. 25/1962 har henstillet til regeringerne at søge en lovgivning i overensstemmelse med disse principper gennemført.

Til kapitel 1.

Fuldbyrdelse af bødestraf m. v.

Da det fra et lovteknisk synspunkt må anses for ønskeligt i ét regelsystem at gøre op med, i hvilket omfang strafferetlige afgørelser truffet i et nordisk land kan fuldbyrdes i et andet nordisk land, foreslås de i konventionen af 1948 indeholdte regler om fuldbyrdelse af bødestraf m. v. — med enkelte, mindre væsentlige ændringer — optaget i den fællesnordiske lovgivning. Ordningen udvides herved til at omfatte Finland og Island.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer til § 1 i kgl. anordning nr. 356 af 12. august 1948 § 1, stk. 1 og 2 (bødekonventionens art. 1, stk. 1 og 2). Ved den foreslåede formulering klargøres det, at ordningen også omfatter procesbøder, f. eks. bøder, der pålægges vidner for udeblivelse (i Finland og Sverige i form af såkaldt „vite“), og at dette gælder, hvadenten bøderne pålægges i straffesager eller borgerlige sager.

Med hensyn til forvandlingsstraf henvises til forslagens § 3, stk. 2. Der bliver ikke spørgsmål om at forvandle en i andet nordisk land pålagt bøde til frihedsstraf efter den danske straffelovs forvandlingsregler.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til anordningen af 1948 § 9. Der har under forhandlingerne været enighed om, at det i de tilsvarende regler i de andre nordiske landes love eller i disses motiver bør klargøres, at bødestraf og konfiskation, der i Danmark er idømt i private straffesager, som behandles i den borgerlige retsplejes former, kan fuldbyrdes i disse lande.

Med hensyn til forvandlingsstraf for bøder henvises til § 5, stk. 2.